

Jornada Mundial pel Treball Digne

L'ocupació i les persones, primer

El treball digne no és un privilegi

La Confederació Sindical Internacional (CSI) un any més commemora la Jornada Mundial pel Treball Digne. Treballadores i treballadors d'arreu del món som conscients que només la lluita en comú de tot el món pel treball digne permetrà assolir els drets del treball i una vida digna a aquelles persones que avui no la tenen i, alhora, mantenir-los per a aquelles persones que es veuen sotmeses, avui, en els països desenvolupats, a una ofensiva molt forta per a deteriorar les seves condicions de vida i treball actuals.

Des de 2008, la crisi econòmica mundial tan profunda que patim, provocada per la cobdícia sense límits dels especuladors financers i immobiliaris i la falta de regulacions econòmiques i de govern democràtic del món, ha produït un increment notable de la desocupació i un deteriorament de les condicions de treball a la majoria de les nacions. S'han perdut prop de 40 milions de llocs de treball; el nombre de persones sense feina ha pujat a 205 milions, i el de treballadors precaris a 1.450 milions, gairebé la meitat de les persones que treballen al món. A Europa, el nombre d'aturats arriba a 23 milions, i a l'Estat espanyol la xifra s'acosta als 5 milions, el 46% dels quals són joves menors de 25 anys.

Abans de la crisi, el programa de l'ONU per arribar als denominats Objectius del Mil·lenni pretenia, entre altres, que el nombre de persones que vivien en la pobresa absoluta al món, que comporta malnutrició, es reduís, l'any 2015, a la meitat dels 800 milions que hi havia aleshores. Avui, ha arribat a 1.000 milions! Per assolir l'objectiu faltaven per posar 50.000 milions de dòlars d'ajuda. No hi van ser, i això era només l'1% del que s'ha gastat en el salvament del sistema financer mundial!

Malgrat la situació tan greu de l'economia i l'ocupació europees, des de maig de l'any passat les institucions de la UE i els governs nacionals europeus han eliminat dels seus objectius la recuperació del creixement de les economies i la promoció de l'ocupació.

Incapaços de gestionar la crisi tan llarga dels deutes sobirans, tot i que existeixen mesures per a fer-ho, només es plantegen com a objectius de la seves 'polítiques de retallades' la reducció dels dèficits públics i dels deutes públics. No només això, sinó que, contra tota evidència, afirmen que la creació d'ocupació es produirà per les anomenades 'reformes estructurals' que pretenen disminuir els costos laborals, les prestacions socials i el cost dels serveis públics (a través, fins i tot, de privatitzar-los), i afeblir la negociació col·lectiva i la força dels sindicats.

És a dir, ens volen imposar com a solució el pitjor de les fracassades polítiques neoliberals que ens van portar a la crisi. I, a més, han col·locat Europa a punt per una nova recessió, perquè els ajustos pressupostaris brutals, en terminis molt curts i sense consens social, acabaran fent enfonsar les economies sense poder reduir els dèficits.

La pèrdua despietada d'ocupació està privant la classe treballadora de la seva font bàsica d'ingressos, i algunes reformes adoptades pels governs al dictat dels interessos dels poders i mercats financers estan atacant els tres pilars del treball decent: drets, protecció social i negociació col·lectiva.

La desocupació, l'atur de llarga durada, el creixement de la temporalitat i la precarietat... estan incrementant les desigualtats socials i empenyent a un nombre cada vegada més alt de persones a situacions de pobresa i exclusió.

La reforma laboral de 2010, l'eliminació del límit a l'encadenament de contractes temporals i el nou contracte de formació per a joves, aprovats pel Govern en el límit del seu mandat, juntament amb la pèrdua de cobertura de la protecció per desocupació com a conseqüència de l'allargament de la crisi, i les dràstiques retallades de la despesa pública que estan aplicant les comunitats autònomes i ajuntaments i que amenacen el manteniment de serveis i prestacions socials bàsics, estan rebaixant les condicions de vida dels ciutadans i poden portar-nos a una esquerda social injustificable.

Finalment, el salari, un dels principals indicadors del treball digne, mostra tendències d'evolució igualment preocupants: si el 2008 el percentatge dels qui tenien un salari igual o inferior al salari mínim interprofessional (SMI) era del 8,9%; el 2009, el percentatge va pujar fins a arribar al 10% sobre un total de 15.256.200 assalariats. Més d'un de cada cinc treballadors amb baixa remuneració (21%) viu en llars amb ingressos que estan per sota del llindar de la pobresa.

A Catalunya també s'està vivint aquesta allau de retallades socials. Sanitat, educació, serveis socials... estan sent sacrificats en nom de l'estabilitat pressupostària. Els treballadors i treballadores de Catalunya exigim la fi de les retallades, que es comencin a plantejar noves vies d'ingressos a través de la fiscalitat i que es deixi de condemnar les classes populars a tenir uns serveis públics deteriorats i sense qualitat. Els serveis públics són el nostre patrimoni, i el pensem defensar.

Per a CCOO de Catalunya i UGT de Catalunya i USOC és una prioritat situar en primer lloc les persones, i per tant, l'ocupació i les prestacions socials, la defensa dels serveis públics fonamentals, en particular l'educació i la salut, i el dret a la negociació col·lectiva.

Els sindicats considerem que avui, més que mai, és necessari que ens mobilitzem en la Jornada Mundial pel Treball Digne, tot sumant les reivindicacions dels treballadors i les treballadores catalans i europeus amb el rebuig del model neoliberal de sortida de la crisi i l'exigència d'universalització del treball digne.

El treball digne no és un privilegi.

